कलहमसहमानो भार्यावात्सल्यात् स्वकुटुम्बं परित्यज्य ब्राह्मण्या सह विप्रकृष्टं देशान्तरं गतः। अथ महाटवीमध्ये ब्राह्मण्याभिहितः। आर्यपुत्र तृष्णा मां बाधते। तदुदकं क्वाप्यन्वेषय। अथासौ तद्वचनानन्तरं यावदुदकं गृहीत्वा समागच्छति। तावत् तां मृतामपश्यत्। अतिव क्षुभतया विषादं कुर्वन् यावद्विलपति। तावदाकाशे वाचं शृणोति। ५ तथा हि यदि ब्राह्मण त्वं स्वकीयजीवितव्यार्द्धं ददासि। ततस्ते जीवति ब्राह्मणी। तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणेन शुचीभूय तिसृभिर्वाचाभिः स्वजीवितार्द्धं दत्तं। वाक्सममेव च ब्राह्मणी जीविता सा। अथ तौ जलं पीत्वा वनफलानि भक्षयित्वा गन्तुमारब्धौ। ततः क्रमेण कस्यचिन्नगरस्य प्रवेशे पुष्पवाटिकां प्रविश्य ब्राह्मणो भार्यामभिहितवान्। भद्रे १० यावदहं भोजनं गृहीत्वा समागच्छामि तावदत्र त्वया स्थातव्यं। इत्यभिधाय प्रायासीत्। अथ तस्यां पुष्पवाटिकायां पङ्गुररघट्टं खिलयन् दिव्यगिरा गीतमुद्गिरयति। तच्च श्रुत्वा कुसुमेषुणार्दितया तत्सकाशं गत्वाभिहितं। भद्र यदि मां न कामयसे। तन्मत्सक्ता स्त्रीहत्या तव भविष्यति। पङ्गुरब्रवीत्। किं व्याधिग्रस्तेन मया करिष्यसि। साब्रवीत्। किमनेनोक्तेन। अवश्यं त्वया सह मया सङ्गमः कर्तव्यः। तच्छ्रुत्वा तथा कृतवान्। सुरतानन्तरं साब्रवीत्। इतः प्रभृति यावज्जीवं मयात्मा भवते दत्तः। इति ज्ञात्वा भवानप्यस्माभिः सहागच्छतु। सो ऽब्रवीत्। एवमस्तु। अथ ब्राह्मणो भोजनं गृहीत्वा समागत्य तया सह भोक्तुमारब्धः। साब्रवीत्। एष पङ्गुर्बुभुक्षितः। तदेतस्या २० पि कियन्तमपि ग्रासं देहीति। तथैवानुष्ठिते ब्राह्मण्याभिहितं। ब्राह्मण सहायहीनस्त्वं यदा ग्रामान्तरं गच्छसि। तदा मम वचनसहायो ऽपि नास्ति। तत एनं पङ्गुं गृहीत्वा गच्छावः। सो ऽब्रवीत्। न शक्नोम्यात्मानमप्यात्मना वोढुं। किं पुनरेनं पङ्गुं। साब्रवीत् पेटाभ्यन्तरस्थमेनमहं नेष्यामि। अथ तत् कृतकवचनव्यामोहितचित्तेन तेन प्रति २५